

Najednou se ozvalo nějaké rupnutí, a hrouda suti, na které poník seděl, se sesunula o několik metrů níže. Když poník opět našel knihu, na které byl vyobrazený mrak s vnitřními vrtulemi vespod, vlezl do čehosi co vypadalo jako kokpit menší lodi. V této jeskyni civilizace se opět pustil do psaní.

Jak tak chrupkající Vel ležela na břiše, trošku to vypadalo, jako když špulí zadek na celou nemocnici. Její značka leteckých brýlí s nakřaplým sklíčkem na jejích bocích vypadala jako místo, které určuje střed nemocnice. Všimla jsem si, že nemá na obličejí své letecké brýle, ale oči má stejně zavřené.

Přemýšlela jsem, jak se ta doktorka jmenuje. Už jsem tu jednou byla, když jsem si spálila kopýtko při práci, ale nemohu si vzpomenout na to její jméno. Na zadečku měla krásný modrý okvětní list, ale když jsem ho zkoumala déle, došlo mi že mě doktorka propichuje pohledem. To víte, když někomu zíráte na zadek.. Ale ten její pohled byl horší. Měla nějaké divné oči. Jsou takové.. velké a matné. Nekoukala se na mě našťavaně ani uraženě, ale stejně z ní šel takový ten domácí strach. Pak ke mně přistoupila a sundala mi kopýtkem dýchací masku.

„Asi za půl hodiny budeš úplně v pořádku.“
Slabě se na mě usmála.

Konečně se mi vybavilo její jméno. Blue Lotus. Je to asistentka doktora pro tento sektor lodi. Ale.. kde je tedy doktor ? Jako první mě napadne, že pomáhá poníkům, kteří jsou vážně ranění, a ne jen přidušení nebo mají natažená křídla, ale taky se naskýtá možnost že byl na druhé půlce lodi. Při pohledu do velkých očí Lotus nerozeznávám žádné emoce, takže nemám jedinou stopu.

„Připravte se na nouzový teleport, vracíme se na velitelství na Everfree kolonii.“
Zaznělo z reproduktorů v nemocnici.

Teleporty probíhají vždy bez obtíží. Čas od času se na pár vteřin vypne gravitace, jednou se dokonce zapnula na špatnou stranu, to bylo nepořádku. Ležím, a čekám až se naše loď teleportuje do bezpečí. Co když máme někde na palubě zebry ? Snad ani Zebry by nešli proti raněným v nemocnici. Moc toho o nich nevím, ale taky musí mít nějakou úctu k životu. Do mého zamýšlení se ozve zabzučení, které trvá asi vteřinu a pak mi fialově problikne zrak. Proběhl teleport. Jsme v bezpečí. Počkat, nejsme v bezpečí, jsem kousek nad postelí. A je tma. Vypadla gravitace a elektřina, zase. Nevím, jak jsou na tom ostatní technici, a protože jich na lodi celkově moc nemáme, ihned se svalím z postele, jako kdybych vstávala ráno na snídani. Jak mě ještě bolí hlava, ani mi nedošlo, že furt není gravitace, takže akorát letím s přikrývkou místností. Když jsem asi v půlce cesty mezi postelí a dveřmi, prásknu sebou o zem i s dekou. Musí to vypadat, že si dávám dvacet na zemi, ale já pohotově vyskočím na všechny čtyři, přikrývku čapnu do úst, vrátím na postel a rychlým krokem jdu směrem do strojovny. Strojovna

není můj okruh, vlastně tam ani nemám přístup, ale klíč pro případ nouze mám. A jelikož loď je rozpuštěná a nevypadá to, že by tu byl jiný technik který by běžel nahodit proud, případ nouze asi nastal. Taky mě napadá, že každou chvíli začnou po lodi chodit jednotky E.S.C., a evakuovat nás transportéry pryč odsud, ale asi nás nebudou chtít hledat po tmě.

Po několika křižovatkách spletutých chodeb a schodů jsem uslyšela nějaké hlasy. Přikrčila jsem se, a ve tmě se plížila k rohu další křižovátky. Pomalu jsem nakoukla za roh. Viděla jsem několik velkých, pravděpodobně obrněných postav. Mluvily spolu hlubokými, znělými hlasy, šel z nich respekt. Stáli u dveří, a šlo tam z jednoho bodu nějaké světlo. Ve tmě jsem pořádně nepoznala co to je, ale ze smradu jsem ihned poznala, že se snaží plasmovým hořákem proříznout skrz dveře. A to jsou poslední dveře před dveřmi do strojovny. Co víc, nepřipadali mi vůbec jako záchranářská četa, a vlastně to nemohli být normální poníci. Musely to být zebry. Nějak se dostaly do lodi než se teleportovala. To byla opravdu špatná situace. Odplížila jsem se zase zpátky za křižovátku, a napadlo mě že se musím do strojovny dostat první a dveře zevnitř nějak ochránit. Nalezla jsem nejbližší vchod do servisních tunelů, a už šla jsem směrem do strojovny jak nejrychleji jsem mohla. Musela jsem jít ale potichu, plechová podlaha byla dost hlasitá a nechtěla jsem, aby o mně zebry věděly. Servisní tunely znám dokonale, protože to je jediná oblast mé práce na této lodi. Tedy byla.

Někde v půlce cesty tunely se rozsvítí světla. To znamená, že je někdo ve strojovně, kdo ví co tam dělá. To je dobře. Možná. Musím je ihned varovat, že přicházejí zebry. O trochu jsem zrychlila, ono se také lépe chodí když vidíte kam šlapete. Už už jsem přišla do poslední chodby, na konci jsem viděla zelené dveře, a do zad mě vrazila šílená bolest. Měla jsem několik modřin od toho, jak do mě narazil letoun v hangáru, a pak jak mě nesli rovnou na zádech. Asi bych tu neměla pobíhat. Na chvíli jsem se zastavila, opřela předním ramenem o zábradlí které se táhlo po obou stranách cestičky v servisním tunelu, a nabrala dech. Věděla jsem ale, že se nesmím zastavit. Když bolest ustala, pokračovala jsem v cestě. Doklopýtala jsem ke dveřím, a vyvalila se do nich, skoro jsem udělala kotrmelec. Rozsypala jsem se na zem strojovny jak balíček karet a zhluboka hlasitě jsem oddychovala.

„Zeb--“

Znovu jsem se musela nadechnout, a pro jistotu jsem se posadila.

„Zebry se sem prořezávají !“

Vyhrkla jsem na strojovnu.

Víte, abych vám to vysvětlila, strojovna není žádný sklad elektrických věcí, je to asi nejdůležitější místnost na celé lodi. Uprostřed je reaktor, který je tvořen z kruhového podia na kterém je po stranách 5 kruhů s průměrem asi metr. Uprostřed je vyvýšená část, kde je šestý kruh. Nad tím vším je na stromě přichycen obří krystal, který slouží jako amplifikátor magie, a celá instalace podia funguje jako velký usměrňovač. Dole sedí několik jednorožců, kteří posílají energii hlavnímu, který sedí na vyvýšeném podiu a posílá kouzlo přímo do krystalu. Takto se hýbe a teleportuje loď. V moment, kdy jsem se vyvalila do místnosti, seděli vedle sebe dva jednorožci na spodním kruhu a jeden na vrchním, takže loď nebyla ve volném pádu na planetu.

Dalších 9 jednorožců pobíhalo po strojovně. Tedy, jednorožců pro obsluhu reaktoru je na lodi vždy 12, a mají směny po třech.

Jakmile jsem oznámila, že se sem provrtávají zebry, jeden jednorožec, znatelně menší než ostatní, přiskočil k počítači, které byly rozesté po celém kruhovém obvodu kopulovité místnosti.

„Pět Zeber se dostalo do páteřní chodby a posunují se k hlavním dveřím.“
Řekl přímým hlasem.

Tři jednorožci, kteří seděli na reaktoru, byly v transu, neschopni reagovat a vnímat okolí. Zbylí se zastavili ve všem co dělali, vyměnili si pohledy, podívali se na mě, vyměnili si znovu pohledy, podívali se na reaktor a začali si mezi sebou něco mrout. Jakmile si řekli pár slov, okamžitě začali pobíhat po místnosti a vypadali jako chaotický roj včel. To ale vůbec nebyla pravda, byly naprosto organizovaní. V momentu se seběhli u stolku poblíž mě, každý přinesl něco, jeden dokonce nesl skafandr. Kolem stolku se do půlkruhu zhlukli a všem svítily rohy, něco tam e. vytvářeli. Ten menší, který stál předtím u počítače, ke mě přistoupil se skafandrem.

„Musíme tě poslat ven. Zvenku přilepíš nálož na chodbu, ve které jsou zebry, nemůžeme jim dovolit dostat se k reaktoru.“

Vysvětlil mi jejich plán v kterém jsem hrála hlavní roli a jak o tom přemýšlím tak možná i oběť.

Mluvil na mě s vážností v očích. Předemnou ležel skafandr menší velikosti, asi tak akorát pro mě. Na zádech měl již kyslíkovou bombu, a já pochopila, že není moc času na dotazy. Sice mi nebylo příjemné to, že budu muset.. odpálit několik zeber, ale nešlo dělat nic jiného. Začala jsem se soukat do skafandru. Zjistila jsem, že se do něj obléká hůře než do toho většího, protože mám na sobě stále inženýrskou uniformu. Jak jsem si ten skafandr oblékala, pocítila jsem menší nechuť kvůli nedávnému zážitku, kdy jsem si přerazila záda a málem se udusila. Dalo by se říct, že mě začala popadat menší panická hrůza, ale překousla jsem to tak jak jsem mohla. Když jsem byla oblečená, malý nažloutlý jednorožec ke mě přišel, rozsvítil se mu roh a přiletěly přede mě dva páry vskutku gigantických bot.

„Magnetické. Udržíš se na lodi.“

Pověděl mi a předsunul boty přímo přede mn

Měla jsem velký strach, ale trošku se mi odlehčilo když jsem zjistila že bych měla být přichycena k lodi.

Jednorožci, kteří stáli kolem stolku se rozestoupili, a ten malý nažloutlý ze stolku vzal do tlamičky takový bílý balíček s plastovou krabičkou a pár drátky. Nikdy jsem se nedozvěděla, jak se ten jednorožec jmenoval, ale vypadalo to že byl asi hlavní.

„Nálož přišlápneš magnetickou botou k lodi. Detonuje sama.“

Poklepal nohou na balíček a odklusal k širokým dveřím.

Dveře byly v této místnosti celkem tři. Hlavní, které vedly do chodby která měla okna přímo ven, dveře do dekompresní komory přímo ven a servisní tunel. Bylo nadmíru jasné, že nemá čas mi nic víc vysvětlovat, ale s tím že “detonuje sama” jsem nebyla moc spokojená. Já tam mám být přece taky. Doufala jsem, že to mají nějak promyšlené. Velké dveře začaly vrčet a sunout se směrem nahoru. Za nimi byla asi 5 metrů dlouhá, celkem velká dekompresní místnost. Nic tam nebylo, byla to pouze místnost na přechod do vnějšího vesmíru. Nečekaně. Věděla jsem co mám dělat. Zaklapla jsem sklo na helmě, přilepila si nálož na plec skafandru a v těžkých botách jsem se začala pochodovat do haly. Boty byly opravdu těžké, a dunivé rány se rozeznávaly po celé místnosti. I zebry je musely slyšet. Když jsem si stoupla do haly, ještě jsem se otočila na skupinku jednorožců co mne pozorovali. Všichni vypadali velmi ustaraně. Dveře se začaly zavírat, a než přiklaply, v poslední moment jsem viděla jak se objevil malý plamínek na hlavních dveřích do strojovny. Zebry se tam začaly prořezávat. Neměla jsem už moc času. Otočila jsem se a šla jsem jak nejrychleji jsem mohla směrem k obřím dveřím které ústily rovnou do vesmíru. V momentě kdy se začaly otevírat jsem pocítila zvláštní tíhu udržet trup na místě. Gravitace lodi už pro mne neplatila, jediné co mne táhlo byla planeta kolem které jsme kroužili. Dveře se otevřely trochu více, a já uviděla zelený povrch Everfree kolonie, místa kde jsem se narodila. Dokonce jsem viděla kontinent, kde jsem žila. Ale nemohla jsem se kochat pohledem na planetu, měla jsem pár jednorožců na zachránění. Když se dveře otevřely dost na to, abych prošla, položila jsem první přední kopyto na vnější plášť lodi. Pěkně to cvaklo, jak se magnetická bota přimáčkla k plášti. Pak následovalo i druhé přední kopyto, a postupně jsem se doposouvala celá ven. Začala sem mi motat hlava a dostala jsem opět ohromný strach. Na to ale nebyl čas. Šla jsem tak rychle směrem k podlouhlým oknům hlavní chodby, jak to šlo.

Když jsem stoupla prvním kopytem na sklo, zařinčelo mi v hlavě. Viděla jsem, že zebry už jsou téměř uvnitř, ale nevěděly o mne. Bylo v tom asi celkem dost štěstí, že se nepodívali ven. Pokusila jsem se pomocí telekineze nálož odlepit, ale ve stavu beztlíže, tažená na planetu a přilepená magnetickými botami jsem nebyla moc přesná. Zvedla jsem kopyto, které bylo na skle a nálož ze sebe odstrčila do strany. Letěla volně prostorem, a to už mi nedělalo problém ji pomocí telekineze přidržet u skla. Ještě jednou jsem se podívala na zebry, jestli o mě ví a jestli už nejsou uvnitř. Určitě to bylo na poslední chvíli, ale stihla jsem nálož přislápnout a odběhnout pár kroků. Bouchla velice brzo. Až moc brzo. Rána mě odtrhla zadní kopyta od lodi, a protože jsem byla v běhu když nálož bouchla, na lodi jsem měla jen jedno přední kopyto. To se také odlepilo, a mě došlo, že opět padám prostorem, tentokrát tažena k atmosféře Everfree kolonie. Ještě jsem se stihla otočit, a viděla jsem velký oblak prachu, jak se prolínal s kouskami zeber co létaly po povrchu lodi. Bylo mi strašně. Až teď mi došlo, že jsem je zabila já. A taky jsem dost daleko od lodi. A letím pryč.

Zavřela jsem oči a čekala. Nevím, na co jsem vlastně čekala. Tak nějak jsem byla smířená s tím, že už nemám naději. Čekala jsem asi na to, až shořím při průletu atmosférou. Přemýšlela jsem o tom, co bude s Vel, s Carnem a s ostatními. Jestli už evakuační týmy dostali Vel a Lotus z nemocnice, jestli není na lodi více zeber. Také se mi objevila myšlenka, že zebry už dveře otevřely a všechen vzduch ze strojovny byl vysátý společně s chodbou. Věděla jsem,

že dveře se dají zevnitř hermeticky uzavřít, ale nemohlo to být použité na zdržení řezu Zeber, protože by se pak jednorožci neudrželi. Opět jsem otevřela oči. Viděla jsem obří zelenou planetu s pár menšími mořemi, obklopenou bílými mraky z půlky povrchu. Pomalu jsem se otočila hlavu na loď. Prach se už rozletěl dost daleko. V rovném povrchu pláště byla hluboká jizva, a přísahala bych, že byla jedna Zebra zaseknutá uvnitř chodby, která nepříjemně vyčuhovala ven.

Najednou se ve všech oknech lodi rozsvítilo. Asi nahodili plný zdroj elektřiny. Pak okna vylétla ven a ze všech nerovností na plášti začaly sršet vlny prachu a ohnivého kouře. Loď explodovala. Zevnitř. Jako první vše vyletělo od místnosti kde byl reaktor, a postupně to s sebou vzalo i zbytek lodi. Napadlo mě, že to je asi z části moje vina, že reaktor explodoval protože jsem nestihla bombu odpálit včas, že dveře byly prolomené, nebo že jsem ji odpálila moc blízko. Asi jsem je zabila všechny. V ten moment mi projelo hlavou, že můj spravedlivý osud už si mě našel. Ještě chvíli a budu v atmosféře, kde shořím společně se zbytkem padajících trosek lodi.